

ומאותן דמעות רחצתי פני. אמר רבי אבא, אם לא שנמנעה ממך תשובה, הייתי מעביר מפניך את אותו הרשם, אבל אני קורא עליך, (ישעיהו ו) וסר עונך וחסאתך תכפר. אמר לו, אמר שלש פעמים. אמר לו שלש פעמים והרשם עבר.

אמר רבי אבא, ודאי אדונך רצה להעבירו ממך, שודאי נמצאת בתשובה. אמר לו, נדרתי מהיום הזה לעסק בתורה יומם ולילה. אמר לו, מה שמך? אמר לו, אלעזר. אמר לו, אל עזר, ודאי שהשם גורם שאלקיך סיע לך והיה בעזרך. שלח אותו רבי אבא וברך אותו.

בפעם אחרת היה רבי אבא הולך אל רבי שמעון, נכנס לעירו, מצא אותו שהיה יושב ודורש (תהלים צ) איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת. איש בער לא ידע וגו', פמה טפשים אותם בני העולם שלא משגיחים ולא יודעים ולא מסתכלים לדעת את דרכי הקדוש ברוך הוא על מה הם עומדים בעולם, מי מעכב אותם לדעת? טפשותם, כי לא עוסקים בתורה. שאלו עוסקים בתורה, היו יודעים את דרכי הקדוש ברוך הוא.

וכסיל לא יבין את זאת, שלא מתבונן ולא יודע ההנהגות של זאת בעולם. (שאף על צב) שדן את העולם בדיניו ורואים את דיניה של זאת הזו שמגיעים לבני אדם שהם צדיקים, ולא מגיעים על הרשעים החיבים שעוברים על דברי התורה, שכתוב בפרוץ רשעים כמו עשב וגו'. שאת העולם הזה הם יורשים אותו בכל צדדיו, והדינים לא מגיעים אליהם בעולם הזה. ואלמלא שדוד המלך הודיע אותו בסוף הכתוב, לא היינו יודעים, שכתוב להשמדם

תשובה, אעברנא מאנפך ההוא רשימא. אבל קרינא עליך, (ישעיהו ו) וסר עונך וחסאתך תכפר. אמר ליה, תלת זמנין אימא. אמר ליה תלת זמנין, ואתעבר רשימא.

אמר רבי אבא, ודאי מארך הא בעא לאעברא מנך, וודאי בתשובה אשתכחת. אמר ליה, נדרנא מהאי יומא לאתעסקא באורייתא יממא וליליא. אמר ליה, מה שמך. אמר ליה אלעזר. אמר ליה אל עזר, ודאי שמא גרים, דאלהך סייעך, והוה בסעדהך, שדריה רבי אבא וברכיה.

לזמנא אחרא, הוה רבי אבא אזיל לגבי רבי שמעון, עאל במאתיה, אשפחיה דהוה יתיב ודריש, (תהלים צב) איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת. איש בער לא ידע וגו', פמה טפשין אינון בני עלמא, דלא משגיחין ולא ידעין ולא מסתכלין למנדע אורחוי דקודשא בריך הוא, על מה קיימין בעלמא. מאן מעכב להו למנדע, טפשותא דלהון. בגין דלא משתדלי באורייתא, דאילו הוו משתדלי באורייתא ינדעון אורחוי דקודשא בריך הוא. וכסיל לא יבין את זאת, דלא מסתכל ולא ידע (דף ע"ו ע"א) נימוסי דזאת בעלמא. (דאף על

צב) דדאין עלמא בדינוי וחמאן לדינוי דהאי זאת, דמטאן על בני נשא דאינון זפאין, ולא מטאן על רשיעיא חייבין, דעברין על פתגמי אורייתא, דכתיב, (תהלים צב) בפרוץ רשעים כמו עשב וגו'. דהאי עלמא ירתין ליה בכל סטרוי, ודינין לא מטון עלוי בהאי עלמא. ואלמלא דדוד מלכא אודעיה בסופיה דקרא, לא ידעינן, דכתיב להשמדם עדי עד, לשיצאה להון מההוא עלמא, ולמהוי עפרא תחות שדוד המלך הודיע אותו בסוף הכתוב, לא היינו יודעים, שכתוב להשמדם